

Gimnasium

Nr. 5 - decembrie - 2003 - Revistă editată de Școala nr. 3 Slobozia

GENERAȚII...

Un vis devenit realitate - formarea statului național unitar român

La începutul secolului XX, desăvârșirea unității statale devenise o necesitate imediată pentru poporul român. Era cerută de programul economic, politic și spiritual al societății românești moderne.

Năzuința spre unire și independență era proprie tuturor popoarelor din sud-estul și centrul Europei, care, din cauza dominațiilor străine nu reușiseră să-și realizeze idealul național.

Dezlănțuirea primului război mondial (1914-1918) de către marile puteri, a adus popoarelor din această parte a Europei suferințe grele, ceea ce a determinat intensificarea mișcărilor de eliberare națională și afirmarea voinței lor de a-și făuri sau întregi statele naționale.

Acesta a fost și cazul românilor basarabeni, bucovineni și transilvăneni.

Astfel, la 27 martie/ 9 aprilie 1918, Basarabia, teritoriu care la 1812 fusese încorporat în Rusia țaristă, a hotărât „de azi înainte și pentru totdeauna, se unește cu mama sa România”.

La 15/28 noiembrie 1918, Congresul general al Bucovinei hotărâ „unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei cu regatul României”.

Sub loviturile popoarelor subjugate Imperiul habsburgic începea să se prăbușească.

La mijlocul lunii noiembrie, Consiliul Național Român, sub Marele Sfat al Națiunii Române din Transilvania, consideră că a sosit momentul pentru a trece și el la acțiuni concrete și împlinirea visului secular.

Încoronarea acestui vis s-a săvârșit la Alba Iulia. Pe porțile cetății, pe unde cu 319 ani în urmă, la 1 noiembrie 1599, intrase triumfător Mihai Viteazul, la 30 noiembrie 1918 se revărsa nestăvilit poporul. În zilele de 29-30 noiembrie „Alba Iulia și împrejurimile s-au transformat într-un câmp al marii sărbători naționale nemaivăzut până atunci. Acordurile cântecului „Deșteaptă-te române!” răsună din toate părțile. Alături de cei 1228 de delegați aleși, peste 100.000 de participanți se aflau pe platoul istorice cetăți. Glasul înăbușit secole de-a rândul se deșteptase.

Duminică, 1 decembrie 1918, Adunarea Națională decreta „unirea românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească și teritoriile locuite de ei, cu România.”

„Toți au fost cuprinși de un cutremur în fața măreției aceluia moment care a hotărât pentru vecie noul destin al națiunii române.”

Pășind cu sfială în Sala Unirii, parcă auzeam ca un tunet rotopul de aplauze. Mă simt mândră că fac parte din acest popor brav.

Sunt mândră că la 1 decembrie 2002 am putut sărbători, la Alba Iulia, Ziua Națională a României împreună cu oameni veniți din toate colțurile țării. Aici, la Alba Iulia, fiecare loc, fiecare monument sau clădire, toate au ceva de povestit, păstrează și transmit generațiilor viitoare faptele mărețe din trecut.

Noi elevii, tinere vârstare, cinștim trecutul învățând în primul rând și respectând istoria și pe eroii neamului nostru. Fiecare dintre noi trebuie să devenim demni urmași ai acestora, să facem țara mai bogată, mai puternică .

Ghera Maria
Clasa a VII-a B

Unirea

La Alba Iulia-n cetate
Clipele nasc eternitate.
Le-auzi, le vezi, le simți, le știi
Purtând într-insele vecii.

La Alba Iulia-n cetate
Clipele nasc eternitate.
Uniți ni-i drumul fără moarte
Mereu prin veacuri mai departe,
Uniți prin veacuri mai departe.

Radu Andra-Cristina
Clasa a V-a B

În vizită la Alba-Iulia
la 01.Decembrie 2002

Proverbe și zicători - Unirea

- Unirea biruiește pe cel mai tare dușman.
- Pacea, unirea și dragostea, temeiurile omenirii, ca cea mai mare datorie a omenirii.
- Vai de cel ce merge singur,
că dacă va aluneca, n-are cine-l ridica.
- Neunire în țară
O face să piară.
- În unire stă tăria.

culese de Dudu Raluca-Andreea
Clasa a IV-a B

Despre un început...

Paradoxal sau nu, poate părea un început acea zi de 30 mai 2003, zi în care, la ceas sărbătoresc se aniversa tinerețea școlii. Era un moment de bilanț, dar și un început, un debut al sărbătorilor anuale ce vor veni în iureș de cascadă.

35 de ani!

În frumusețea tinereții școlii se întindea o punte peste timp. Se revedeau generații, se întâlneau destine care la rândul lor au împlinit alte destine, personalități de vază ale comunității și nu numai... Câte emoții, câte lacrimi de bucurie!

Sunetul clopoțelului parcă și el suna altfel. Era pătruns de febra evenimentului ce căpăta reverberații profunde în sufletele tuturor.

După botezul cu apa sfințită a început sărbătoarea.

Rând pe rând și-au exprimat simțămintele domnul director al școlii, Cilibeanu Valentin, domnul primar al municipiului Pinter Ioan, domnul director general adjunct în M.E.C.T., Gheorghe Tarna, dascăli cu mai multă sau mai mică experiență didactică, absolvenți.

Cum le străluceau chipurile! Cât de repede și ce veridic se prindea filmul întregii vieți de dascăl pentru colegii pensionari, cum le tremurau vocile celor ce-și numără pe degete anii la catedră, cât de timid se adresau ei, elevii, în câte metafore se împleteau amintirile celor ce fuseseră cândva elevi ai acestei școli. Se vorbea despre „frumosul” clădit în școală, despre „valoare morală” ca fiind la ea acasă, despre „oamenii în devenire” croiți aici în școală de ei, oamenii cu suflet nemărginit ca zarea, cu dăruire, cu pasiune, într-un cuvânt - oamenii școlii.

Curgeau evocările, amintirile încărcate de nostalgie, se deschideau porți de suflete... Am simțit, poate mai mult ca niciodată, că-n lumea aceasta mare nu-s flori suficiente pentru cei care le merită, puritatea sufletelor și incandescența privirilor lor, ele însele fiind adevărate flori de preț.

A rămas undeva în urmă acea zi de vară, a trecut o toamnă lungă și aurie al cărei frunziș arămiu i-a fost acoperit de albul imaculat al zăpezii, dar știm că în visele tihnite de iarnă gândul ne poartă la cea de-a 36-a aniversare.

Cristea Elaria, învățătoare, cls. a II-a B

Despre Ziua școlii

O aniversare de neuitat

Sunt momente care se fixează în memorie și simțire pentru tot restul vieții. Un moment ca acesta s-a petrecut și în anul 2003, când s-au aniversat cei 35 de ani de la înființarea școlii noastre.

Această instituție prin care au trecut zeci și zeci de generații care, sub îndrumarea dascălilor s-au format pentru viață, fiecare croindu-și destinul după sârguința și capacitatea sa.

La sărbătoarea acestui eveniment au fost prezenți profesori și învățători mai tineri și alții cu părul nins de anii slujiți la catedră. Au venit foști directori de prestigiu, la un loc cu absolvenți, oameni cu profesii diferite.

A fost un minunat prilej ca toți acești participanți să omagieze școala și să-și exprime calde mulțumiri față de cei care i-au instruit și educat cu dragoste și competență.

Pentru noi, cei care ne aflăm acum pe băncile școlii, a constituit o pildă vie din partea apostolilor care au făcut istoria acestei școli.

Aleca VLĂDĂREANU
Clasa a VIII-a A

Valentin Cilibeanu
Leonid Melnic
Gheorghe Tarna
Otilia Ioniță
Ioan Pinter
Matei Dinescu

S-a ridicat o stea la cer

Era toamnă. Copacii își auriseră frunzele, clopoțelul ne chemase cu glasul-i cristalin la clase iar în văzduh rar mai vedeai câte un stol întârziat plutind către meleaguri depărtate.

Pe terenul de tenis era agitație mare. Fusesse un concurs frumos, dotat cu multe premii de la diverși sponsori. Chiar și primăria contribuise la premiarea noastră.

La ceremonia de decernare a premiilor a fost invitat și domnul primar, ca oaspete de onoare. În mințile noastre de copii se formase deja un portret al dumnealui. Trebuie să fie un om sobru, dur, rece... că doar este primar, conduce tot orașul...

În mintea noastră de atunci „a conduce” era oarecum sinonim cu „a stăpâni”.

Ochii noștri căutau în mulțime o astfel de persoană, fără să o găsească însă...

Deodată se face liniște. Un om ce purta o banderolă tricoloră peste umăr și-a făcut apariția. << Este primarul >> - spuneau copiii mai mari și domniile profesori. Noi eram nedumeriți. În locul unei persoane dure, a apărut un om obișnuit, înalt, slăbuț, cu umerii lați (probabil ca să poată susține toată greutatea responsabilităților care îl apăsau pentru noi), cu părul înnobilit de ani și poate de griji.

Zâmbea. Zâmbea cu gura, zâmbea cu ochii. L-am simțit imediat aproape de sufletul nostru. Ne-a lăudat, ne-a încurajat și ne-a mulțumit pentru activitatea și rezultatele noastre apoi ne-a înmănat premiile. Aceasta a fost prima mea întâlnire cu dumnealui. Mi s-a părut un lucru extraordinar și unic deoarece nu știam că îl voi mai întâlni de

multe ori: pe stradă, la școală, la terenul de tenis, la biserică și chiar la dumnealui în birou.

Dar au trecut câțiva ani de atunci și tot mai aveam în minte chipul dumnealui, aproape părintesc. De multe ori mi-am închipuit cum ar fi dacă l-aș mai vedea încă o dată.

Acest vis a devenit realitate. În anul 2003, Școala nr.3 a împlinit 35 de ani. Cu ocazia acestei aniversări, a avut loc o serbare și tot cu ocazia aniversării școlii, revista GIMNASIUM a fost închinată acestui eveniment. La serbare au fost invitate fostele și actualele cadre didactice și bunul prieten al Școlii nr.3, domnul primar al Sloboziei.

La această serbare am avut onoarea să particip și eu alături de o bună colegă și prietenă.

Faptul că am fost desemnate să reprezentăm elevii ne-a făcut să ne simțim mândre și responsabile de ceea ce aveam să spunem.

Știam că acolo ne vom pierde identitatea și vom deveni exponenți ai sutelor de elevi ce învață acum în școală dar și ai miilor ce au pășit pe tărâmul cunoașterii tot în această cetate a învățaturii, cu ani în urmă.

Râuri de cuvinte frumoase și oceane de mulțumiri am fi vrut atunci să adresăm dascălilor noștri dar emoția făcea ca glasurile noastre să tremure și atunci am ales să rostim cuvinte simple, puține dar sincere.

De ce aveam emoții? Cum să nu fie așa când în fața noastră stăteau nu numai domniile profesori ci și aceia despre care auzisem de la părinți și pe care până atunci îi văzusem doar cu ochii minții.

Alături de dumnealor stătea însă cineva cunoscut mie de la alte activități culturale ale școlii, domnul primar Pinter Ioan.

Privirea dumnealui blajină și prietenoasă mi-a dat puțin curaj iar discursul dumnealui rostit cu binecunoscuta-i voce fermă dar cordială, m-a făcut să îmi recapăt încrederea și mi-a redat siguranța.

Privindu-l și ascultându-l mi-am adus aminte o frântură dintr-o discuție avută în biroul dumnealui.

Mă sfătuisse atunci să învăț și să reprezint școala cu demnitate așa cum au făcut și copiii dumnealui care fuseseră elevi tot în școala noastră.

Aveam acum ocazia să îi demonstrez că m-am ținut de promisiune și că i-am urmat sfaturile.

Însuflețită de acest gând mi-am rostit discursul cu emoție dar și cu siguranță și plăcere, gândindu-mă că în acest fel le pot mulțumi celor ce au avut încredere în mine și m-au susținut pentru a participa la acest eveniment.

Am avut marea plăcere să îl avem în mijlocul nostru pe domnul primar la școală, în cancelarie, cu prilejul lansării revistelor, cu ocazia zilelor francofoniei, mereu mulțumirea și admirația pentru școala noastră citindu-i-se pe față.

Mă întreb cum putea acest om să fie prezent pretutindeni, alături de toți și cum putea să se poarte cu atâta naturalitate și firesc, în orice ocazie, de parcă ar fi fost omul potrivit la locul potrivit, tot timpul.

Se spune că atunci când moare un om, cade o stea dar eu știu că atunci când domnul primar a plecat dintre noi, nu a căzut o stea ci s-a ridicat o stea la cer, o stea ce va veghea destinele noastre, licărind blând, așa cum blândă era privirea dumnealui și blajin îi era sufletul.

Maria GHERNA cl A VII-B

Omagiu celui care a fost „Prietenul Școlii nr.3 Slobozia”

La sfârșit de mai 2003, Școala nr.3 Slobozia a sărbătorit 35 de ani de existență.

M-am numărat printre elevii ce au primit cu mare emoție oaspeții de onoare: foști elevi ce au ajuns azi dascăli ialomițeni, foști învățători și profesori ce au trudit pe băncile acestei școli...

Dintre oficialitățile invitate, cu onoare l-am primit pe domnul ing. Ioan Pinter, primarul municipiului Slobozia.

M-a impresionat strălucirea ochilor domniei sale atunci când privea copiii, blândețea glasului și gestul părintesc cu care voia să ne mângâie pe creștet.

Am înțeles că venise în școală nu numai în calitate de primar, ci și ca părinte al celor doi copii, Ana-Maria și Silviu, foști elevi ai școlii noastre.

Din experiența noastră

În anul 2001, noi elevii clasei a II-a D, îndrumați de d-na învățătoare am inițiat un program de colaborare cu elevii clasei a II-a de la Școala nr.2 din Târgoviște. Acest program s-a vrut a fi un schimb reciproc de experiență, de parteneriat cu elevi dintr-un alt colț de țară.

La început programul s-a concretizat în întreținerea unei corespondențe Slobozia - Târgoviște între elevii ai celor două clase, schimb de diferite materiale didactice cum ar fi reviste școlare, pliante, cărți și multe altele.

Bucuria noastră a fost mare când în clasa a IV-a visul de a-i cunoaște personal pe cei care între timp ne-au devenit prieteni, a devenit realitate. Astfel, am organizat o excursie la Târgoviște unde am fost găzduiți de familiile prietenilor noștri și reciproc i-am invitat și pe aceștia la Slobozia, găzduindu-i la noi acasă.

Excursia la Târgoviște nu a fost una obișnuită, ci una plină de surprize care mai de care mai deosebite.

Am fost primiți cu multă căldură în școala lor și ne-au prezentat un mic spectacol. Apoi am vizitat Mănăstirea Dealu, Muzeul Scriitorului, Muzeul Tipografului și Curtea Domnească. A doua zi am mers în Tabăra Cerbul și am vizitat Hidrocentrala Dobrești. Toți ne-am simțit minunat în acele locuri pline de istorie, alături de prietenii noștri.

La rândul nostru i-am găzduit la familiile noastre, le-am arătat școala și le-am dedicat un spectacol. A doua zi le-am prezentat orașul cu cele mai importante puncte de atracție și am mers și la Călărași și Amara.

A fost o săptămână întreagă plină de surprize plăcute de ambele părți. Am păstrat multe amintiri frumoase, ne-am îmbogățit experiența și am sporit numărul de prieteni.

Toți ne-am promis că vom păstra legătura.

Alexandra MANDU
Sonia MIHAI Clasa a V-a D

„Parcul meu”

Pe 24 mai 2003, cu ocazia Zilei internaționale a parcurilor, noi, elevii clasei a VI-a C am participat la concursul „Parcul meu” inițiat de Inspectoratul de Protecție a Mediului, Primăria Municipiului Slobozia și Radio Campus, care au răsplătit trei din cele nouă școli participante cu câte o excursie gratuită.

Astfel, ne-am prezentat în parcul de la E14 înarmați cu pliante, ecusoane, șepci, saci menajeri, etc. Toți eram foarte emoționați, deoarece urma să fim asistați de un juriu și de o echipă a Antenei 1.

Ațiunea noastră nu a durat mai mult de o oră, dar la sfârșit am fost mulțumiți de eforturile depuse pentru că parcul arăta acum mult mai bine datorită nouă, iar trecătorii cunoșteau normele ce trebuiau să le respecte într-un astfel de loc public.

Mare ne-a fost uimirea și bucuria să aflăm că am fost desemnați câștigători și că vom pleca în excursie alături de doamna dirigintă și de câțiva reprezentanți ai Protecție Mediului și Radio Campus.

Traseul ales de noi a fost următorul: Slobozia - Vălenii de Munte - Mănăstirea Suzana - Mănăstirea Cheia - Ploiești - Slobozia.

Sâmbătă, ora 7,30, plecarea din Slobozia.

Pe drumul dintre Slobozia și Vălenii de Munte am observat cum treptat, se schimbă relieful, clima, pădurile, etc. Am fost plăcut surprinși de peisajele din Prahova care ne-au rămas întipărite în minte (livezi, pajiști și fânețe, podgorii, păduri de foioase, munți, brazi).

În oraș am vizitat Casa memorială Nicolae Iorga unde am aflat multe lucruri interesante despre viața și familia acestui mare scriitor și de unde ne-am cumpărat cărți, pliante, pentru a ne aduce aminte cu drag de acest loc. O întâmplare hazlie a fost că unul dintre colegi a uitat să înapoieze șoșonii.

De aici am pornit spre Mănăstirea Suzana care era înconjurată de un zid de apărare, iar în interiorul ei se găsea o fântână cu apă rece, de izvor și un muzeu în care se aflau obiecte vechi de trei-patru secole. În jurul bisericii măicuțele plantaseră gazon și flori rare.

La Cheia lucrurile s-au petrecut într-un mod asemănător, numai că vizita a fost mai scurtă pentru a ne încadra în timp. De aici ne-am întors și am pornit spre Ploiești.

În drumul nostru ne-am oprit într-o poiană unde am petrecut două ore, am mâncat și ne-am distrat de minune. În apropiere era un râu rece, limpede în care se vedeau peștii mici și jucăuși.

Ne-am despărțit cu greu de poiană, de râu, munți și am pornit din nou la drum spre Ploiești.

Spre seară ne-am înapoiat acasă cu multe amintiri, bucurii și cu promisiunea de a participa și anul viitor la acest concurs și de ce nu, de a câștiga.

Sergiu Costea, un elev de excepție al Scolii nr.3

"Mi se pare deosebit de interesant să rezolv probleme"

I-am luat un interviu fratelui meu, Sergiu Costea, care acum este elev în clasa a IX-a A a Colegiului Național "Mihai Viteazul".

-Prima întrebare este clasică: "de ce îți place matematica?"

-Matematica îmi place pentru că mi se pare deosebit de interesant să rezolv probleme și să mă gândesc mult, mult la același exercițiu știind că dacă-l voi rezolva mă voi simți mult mai fericit deoarece am realizat ceva.

-Matematica te-a ajutat în studiul altor discipline?

-Da, m-a ajutat în special la disciplinele care depind de matematică, de exemplu fizica sau chimia.

-Ce ai simțit în primăvara acestui an când ai obținut locul I la Olimpiada Județeană și apoi Premiul Special la Olimpiada Națională de Matematică?

-Am fost deosebit de fericit deoarece acestea erau primele premii cu adevărat importante din viața mea și în plus mi-au deschis drumul spre alte concursuri.

-Colegii mei ar dori să le împărtășești macar unul dintre secretele reușitelor tale.

-Se spune că secretele nu se împărtășesc. Adevărul este că dacă nu-ți place matematica atunci nu consideri rezolvarea unei probleme o victorie și nu găsești interesante discuțiile asupra problemelor pur și simplu nu ai ce face.

-Îți mulțumesc și sper să ai timp să discutăm uneori despre vreo problemă de matematică?

Invitație la Muzeul Național al Agriculturii

Eu merg des la muzeu și îmi place să mă uit cu atenție, la plugurile și mașinile agricole, pe care le foloseau bunicii noștri. Mă urc pe tractorul Lanz Bulldog din expoziție.

În „Casa Pâinii” văd o mulțime de pâini, sub diferite forme pe care oamenii le fac: la botezul unui copil, la nuntă sau la înmormântare, ori la diferite sărbători religioase din timpul anului.

Tot din muzeu am aflat multe lucruri interesante despre oamenii care au contribuit la dezvoltarea agriculturii în Bărgan, agronomi care au devenit senatori sau miniștri ai agriculturii.

Cu prilejul diferitelor sărbători creștine, la muzeu au loc demonstrații practice de făcut măcinici, încondeiat ouă sau făcut pâini rituale la cuptoare și la țest.

Mașinile agricole clasice sunt puse în funcțiune cu diferite ocazii.

Parcul din jurul muzeului este un bun loc de relaxare pentru adulți și de joacă pentru copii, iar biserica de lemn este un monument istoric care atrage mulți turiști.

Pentru toate acestea și multe altele îi invit pe toți copiii să viziteze muzeul, să vadă felul cum munceau bunicii în agricultură și tradițiile lor populare.

Denis MĂNĂILESCU Clasa a III-a B

Municipiul Slobozia

Primul document care amintește de existența satului Vaideei (Slobozia de azi) este hrisovul emis de Radu Mihnea în martie 1614. Documentul ne arată că în aceste locuri existase o așezare mai veche, cunoscută sub numele de Vaideei, ce fusese pradă de război cu 20 de ani înainte, în timpul domniei lui Mihai Viteazul, în anul 1594, acesta fiind anul primei atestări documentare a localității.

„Slobozia, după cum a explicat și călătorul cărturar Paul de Alep, care a vizitat aceste locuri în anul 1658, înseamnă un teritoriu liber unde cine se așază este scutit de anumite obligații fiscale”.

Cel care și-a legat însă definitiv numele de istoria localității a fost voievodul Matei Basarab. Acesta a înălțat, în jurul anului 1534, mănăstirea cu hramul „Sfinții Voievozi”, înconjurând-o cu un puternic zid de incintă și adăugând, probabil, clădirile mănăstirești. Din vechea ctitorie se mai păstrează turnul clopotniței - partea inferioară - și zidul înconjurător, mănăstirea fiind reparată și refăcută în anul 1836. Ulterior, în mai multe rânduri, s-au executat lucrări de reparații.

Andreea Stoicescu, clasa a III-a B

Județul Ialomița

Județul Ialomița este situat în sud-estul României la intersecția unor drumuri comerciale importante și se întinde pe o suprafață de 4.453 km pătrați, ceea ce reprezintă 1,9% din teritoriul țării. Este o zonă de tranzit dinspre București spre Moldova și spre litoralul românesc.

Are trei municipii - Slobozia, Urziceni și Fetești-, un oraș - Țândărei - și 49 de comune. La ultimul recensământ populația județului a fost de 296.486 persoane din care 115.478 se găsesc în zona urbană și 181.008 în zona rurală.

Clima este temperat-continentală, cu veri caniculare și secetoase și cu ierni geroase. Relieful este predominant de câmpie, cuprinzând mare parte Câmpia Bărăganului. În estul județului se află platoul Hagienilor, unde se înregistrează altitudinea maximă din județul Ialomița, adică 91 de m. Fauna și flora sunt caracteristice mediului de stepă, de pădure și acvatic și sunt ideale pentru vânătoare.

Județul Ialomița are o capacitate de cazare de peste 3.000 de locuri, din care 473 în hoteluri, peste 600 în vile și moteluri, 1.540 în unitățile de tratament din Amara și 300 în vilele din taberele școlare din aceeași localitate.

În afara stațiunii Amara, peisajul turistic al județului Ialomița mai cuprinde:

Muzeul Agriculturii din România, situat în municipiul Slobozia și biserica din lemn, monument de arhitectură populară din secolul al XVIII-lea, situată în același perimetru;

Mănăstirea „Sfinții Voievozi” din Slobozia, ctitorie a marelui postelnic Ianaș Caragea, reconstruită de domnitorul Matei Basarab în anul 1634; acesta din urmă a ridicat și zidul de apărare; mănăstirea a mai fost renovată în anul 1838 de către domnitorul Gheorghe Bibescu;

Centrul Cultural UNESCO „Ionel Perlea”, din Slobozia;

Casa memorială „Ionel Perlea”, din Ograda;

Parcul dendrologic Amara, rezervațiile cinegetice de la Crângul Frumos, barajul și lacul artificial de la Dridu;

Mănăstirea - monument de la Balaciu, construită de familia boierilor Piteșteanu în anul 1750; a fost complet renovată după revoluție;

Fortăreața getică de la Piscul Crăsani;

Podurile de peste Dunăre de la Fetești și altele.

Reședința a județului, municipiul Slobozia este situat pe malul stâng al râului Ialomița. Beneficiind de o poziție favorabilă în raport cu principalele drumuri comerciale, orașul s-a dezvoltat pe locul unei așezări menționate documentar în anul 1594 sub numele de Vaideei. O înflorire deosebită cunoaște în timpul lui Matei Basarab, al cărui nume a fost dat principalului bulevard al urbei. Declarat oraș în anul 1912, an în care se realizează și legătura feroviară cu București, prin Urziceni, Slobozia cunoaște o dezvoltare rapidă, comerțul și meșteșugurile fiind legate în mare parte de agricultură. În perioada interbelică aici s-au deschis instituții de credit cu specific agricol. Tot aici s-au dat lupte puternice pe 20 august 1944 între unități românești și trupele germane care se îndreptau către Călărași.

Adrian NICHITA Clasa a III-a B

Țara mea de glorie

Pământul românesc este locul pe care noi ne-am născut și vom trăi. Lovită de multe necazuri, țara noastră a trecut prin multe războaie care au fost aproape mereu câștigate de strămoșii noștri neînfricați. Ei s-au jertfit pentru țara noastră și pentru ca noi să trăim în pace.

Bisericile ridicate de strămoșii noștri Ștefan cel Mare și Mircea cel Bătrân dovedesc hărnicia și dragostea față de patria noastră.

Întotdeauna la Înălțarea Domnului noi sărbătorim Ziua Eroilor.

Eu, de fiecare dată când mă duc la bunicul meu, îi cer să-mi arate insignele care dovedesc curajul pe care l-a avut să lupte în cel de-al II-lea război mondial.

Mă bucur foarte mult că sunt strănepotul unui militar neînfricat ca bunicul meu. Și eu o să-mi apăr și o să-mi respect țara așa cum a făcut și bunicul meu cel drag.

Buzea Vasile
Clasa a IV-a B

Străbunica

În vara anului trecut, am fost în vizită la străbunica mea, care are 91 de ani. Părea ca din poveste.

Mergea prin curte cu ajutorul unui baston. Are vreo patru, dar niciodată nu ținea minte unde le punea.

Intra în panică și striga:

- Copchilă! Oare unde or fi bețele mele?

De fiecare dată alergam să le caut și i le aduceam în mare grabă.

Atunci, străbunica mă mângâia și mă săruta cu ochii în lacrimi.

Eram tare mulțumită că pot să-i fiu și eu de ajutor căci tare multă treabă este la țară!

Andreea-Alina PETRACHE clasa a III-a A

The winter story

It was Christmas. Nobody was outside. All the people were inside because the weather was very cold. Just a little girl was outside. Her name was Mary. Mary was nine years old. She didn't have parents. They died in an accident and Mary was lonely and unhelped. Nobody helped her and nobody fed her.

Her boots were very worn. She didn't have any money to buy new boots. Her coat was dirty and warm, too. Her life was so unhappy. She was worst and worst. All the families were happy and all the children were enjoying Xmas. They had a lot of presents. Suddenly, she remembered what her mother said to her: "If you are unhappy and you are feeling lonely, all you have to do, is to pray a lot and God will help you."

This happened because Mary prayed a lot. She said:

"God, please, help me! Give me a family and a house. Please God." And she cried a lot.

The next day, while she was looking at a shop which was very nice, with Christmas toys and Christmas trees. A family, an old family, who knew her story decided to adopt her.

When they saw Mary, they said "Your name is Marie isn't it?"

"Yes, my name is Mary. How are you?"

"Our names are Patricia and John. We heard about your story and we were very impressed. Would you be our child, dear?"

"I never met you before but...of course I want!"

Now Mary is thirteen years old and she's very happy. She lives in London and she's very faithful. She believes her angel and God helped her find her adoptive family.

Ana-Maria Ducuta Clasa a VII-a B

Larisa NEDELEA
cl a VII-a B

A festival that brought pupils together

Last summer I spent a week at Cozia with my mother. At the very beginning we were surprised to see a big notice which said: "Pupil's International Folk Festival".

In the afternoon I could hear pupils speaking Russian, English too.

Then a group from Cyprus arrived. They were the attraction of the camp with their language and national costumes. How are these pupils?

They are cheerful, friendly, kind, modest and sociable. They are the children of tomorrow. They can share their dreams.

We became good friends and spent the evening dancing, listening music, talking with their teachers and their priest. At last, the night of the festival was a special one. There were many guests from the T.V. Inspectorat from Ramnicu Valcea, many tourists from the resort joined us. On the opened stage performed, folk bands dancers from Moldova, Ucraina, Cyprus. I liked the dancers from Ucraina best, the girls looked like their dolls. We took a photo.

The group from Cyprus performed showing their wedding tradition. Maria Dragomiroiu impressed us singing the Roumanian song "Ma dusei sa trec la Olt".

The awards? Yes.

They received diplomas, flowers and a T-shirt. Our folk group from Maramures, Caras-Severin, the band from Iasi were the best. It was the holiday of my life.

Despre Sfântul Nicolae

Convorbire cu preotul Lungu Gheorghe Felician de la Biserica Sfântul Ierarh Nicolae din comuna Ciulnița, județul Ialomița

A.: Părinte, vă supun din nou atenției problematica unei stări de spirit care ne interesează pe noi, tinerii, în ceea ce privește aura de bucurie și mister care înconjoară sărbătoarea Sfântului Nicolae. Poate ne spuneți mai multe lucruri despre aceasta, având în vedere că noi suntem din fragedă copilărie tentați să ne uităm în ghetuțe în ajunul acestei sărbători.

- Nu știu cât spațiu sau timp avem la dispoziție pentru aceasta.

A.: Nu prea mult, este drept.

- Atunci ar trebui să înțelegem că sfințenia nu a însemnat pentru sfinți un scop în sine. Sfântul a fost om ca și noi. Nu și-a imaginat niciodată că cei ce vor veni după el îl vor numi sfânt. Tocmai aici este problema noastră, a oamenilor.

Aproape toți dorim mântuirea sufletului dar unii dintre noi o facem subiectiv sau având un scop prea pământesc, incompatibil cu spiritualul. Dezinteresul pentru câștig cu care Sfântul Nicolae a lucrat în lume l-a proiectat cu peste 1600 de ani în timp până în zilele noastre și poate mai departe. O astfel de figură extraordinară străbate veacurile cu ușurința cu care noi străbatem aerul sau lumina.

A.: Cum se naște și cum trăiește un astfel de sfânt?

- În primul rând trebuie să înțelegem că a fost un copil obișnuit, născut în mod obișnuit într-o familie creștină. Vorbim despre copilul Nicolae născut istoric în anul 280 în localitatea Patara din Mira Lichiei Asiei Mici. Părinții săi, Teofan și Nona i-au dat o educație aleasă trimitându-l la școlile timpului pentru formarea unei culturi solide. Se spune că a fost alăptat numai pe partea stângă și foarte bine educat. Când avea 18 ani părinții mor în urma unei epidemii de ciumă și holeră, iar el vinde averile moștenite și pleacă să se roage la Ierusalim. La 23 de ani primește preoția iar după puțin timp credincioșii îl obligă, având în vedere bunătatea și faptele sale creștinești deosebite, să devină episcop în locul lui Metodie al Constantinopolului care moare între timp.

A.: Aș putea spune că seamănă cu un „curriculum vitae” obișnuit.

- Este o viață de om, dar una neobișnuită, pentru că, dacă până în preoție seamănă cu un tânăr credincios, cuminte, studios și chiar drăguț la înfățișare, de acum ca ierarh, cap al Bisericii, puterea dumnezeiască dată prin harul preoției îl va înarma cu o extraordinară putere de a-i ajuta și ocroti pe semenii săi.

A.: Probabil că sunt multe lucruri pe care nu le cunoaștem despre el.

- Cu siguranță. Au ajuns până la noi doar câteva fapte și întâmplări care sunt estompate temporal și par acum obișnuite, dar încearcă să te identifiți cu el în timpul acela și vei vedea că i-a fost greu dar a reușit.

A ajutat cu bani mulți părinți ale căror fete nu au mai fost trimise pentru prostituție pe piețele Orientului. A eliberat sclavi și a luat atitudine împotriva tinerilor bogați care se lăfăiau în distracții în permanență. De altfel l-au și jefuit și bătut pentru asta, rămânând cu semne toată viața. l-a înlăturat pe preoții care făceau preoție pentru câștig mare și rușinos și a întemeiat pe propria cheltuială Vasiliadele, primele spitale cunoscute.

La sinodul I Ecumenic de la Niceea în 325 l-a pălmuit pe ereticul Arie. Urma palmei i-a rămas lui Arie tot restul vieții. Sfântul Nicolae este părat pe nedrept și este închis, bătut, înfometat iar apoi eliberat fiindcă toată cetatea se revoltase la auzul acestei întâmplări. A împărțit totul celor în nevoi, dar trupul său secătuit de vlagă nu a mai rezistat. La 6 decembrie 342 moare. O parte din moaștele sale, mai exact mâna sa se află la Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București.

A.: Bănuiesc că posteritatea l-a cinstit imediat. Sunt impresionată de o viață atât de curată și plină de fapte bune.

- Este firesc. De aceea luna decembrie, luna morții sale a devenit între timp luna cadourilor pentru cei neajutorați, dar și pentru cei dragi. A rămas în tradiție ca în noaptea Sfântului Nicolae să se umple ghetuțele cu daruri așa cum odinioară Sfântul Nicolae a aruncat pe geamul unui tată sărac trei pungi cu aur să-l determine să iasă din sărăcie și să nu-și vândă cele trei fete pe care ulterior le-a căsătorit creștinește.

A.: Se pun numai daruri în ghetuțe?

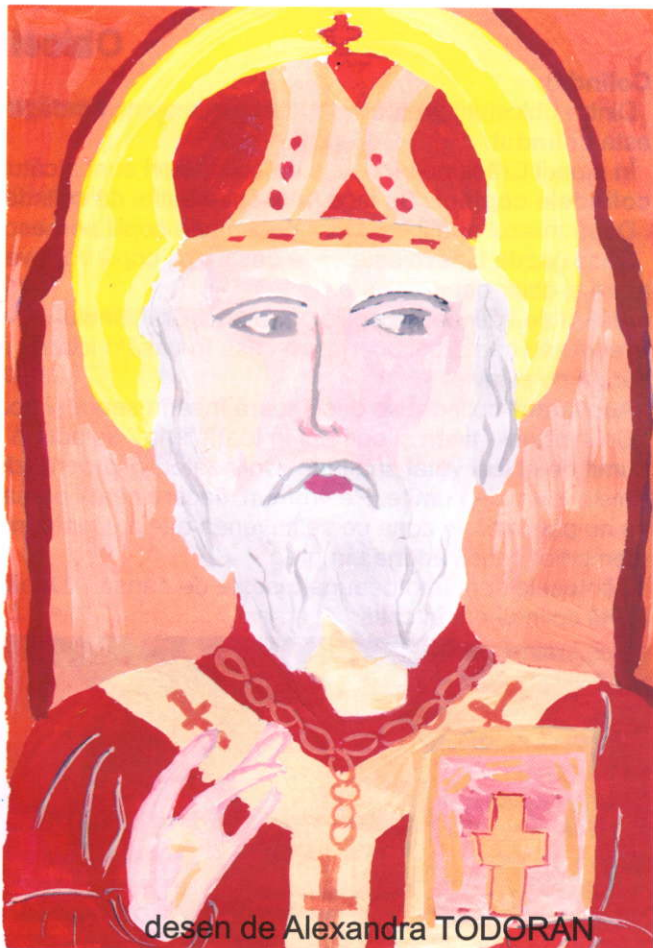
- Se pun și nuielușe pentru copiii neastâmpărați care sunt de fapt daruri pentru părinți, ajutați astfel să-și educe odraslele.

A.: Vă mulțumesc. Îmi dau seama că nu trebuia să vă pun ultima întrebare. S-ar putea să citească și părinții mei.

- Ei știu oricum la ce sunt bune darurile și nuielușele.

A.: De asta îmi era teamă. Vă mulțumesc!

- Și eu îți mulțumesc și să dea Domnul ca Sfântul Nicolae să îți aducă numai daruri. Și altceva! Ghetuțele trebuie să strălucească, să fie curățate foarte bine de către posesoarea lor.

desen de Alexandra TODORAN

Obiceiuri de Crăciun

Colindul:

Dintre obiceiurile românești, cel care a ajuns aproape să se identifice cu ajunul Crăciunului și cu noaptea de Crăciun este **colindul**.

În ajunul Crăciunului, cetele de colindători sunt alcătuite de precădere din copii, obiceiul numindu-se de altfel **colindele copiilor**. Se face deosebire astfel de colindatul propriu-zis, la care participă numai feciorii și oamenii maturi.

După miezul nopții de 23/24 decembrie copiii pornesc în grupuri mici să colinde din casă în casă.

Dacă gazda binevoiește să le deschidă, copiii vor avea parte de obișnuitele daruri: colaci, covrigi, cozonac, nuci, mere și chiar bani.

Alături de colindatul copiilor, în ajunul Crăciunului se mai întâlnește în unele regiuni **obiceiul umblatului cu icoana**. Preoții sau cântăreții poartă din casă în casă o icoană reprezentând nașterea lui Iisus, pe care membrii casei vizitate o sărută cu evlavie.

Adevăratul colindat se desfășoară însă în seara și noaptea de Crăciun.

Colindătorii - tineri și oameni în toată firea - se adună în cete bine rânduite. Fiecare grup își alege un conducător, numit de obicei vătaf sau jude. Colindătorilor propriu-zisi li se alătură câțiva flăcăi cu sarcina să poarte, în saci și traiste, darurile primite. Pe vremuri, fiecare ceată putea să ia la colindat numai o anumită parte a satului, având grijă să nu pătrundă în zona ce se cuvenea alteia. Odată intrați în curte, colindătorii își deapănă repertoriul înaintea membrilor casei, adunați în prag.

Cântecele sunt întotdeauna însoțite de dansuri. După ce cântecele și dansurile din fața casei s-au terminat, gazda își invită colindătorii în casă.

Aici, înainte de așezarea la masă pentru ospățul comun, vătaful casei poruncește să se cânte alte câteva colinde. Numărul colindelor depinde în mare măsură de belșugul de daruri pe care gazda urmează să le ofere colindătorilor.

Alina - Elena
HĂJ
Clasa a VII-a C

Alina SIMOIU
CL VII -a B

Zăpada și ghiocelul

Când Dumnezeu a făcut toate câte sunt pe pământ, iarba, buruieni și flori, le-a împodobit cu tot felul de culori frumoase.

Când a făcut și zăpada, i-a zis:

- Să-ți cauți tu singură culoarea care-ți place, fiindcă tu umbli peste tot.

Atunci, zăpada se duse la iarbă și-i spuse:

- Dă-mi și mie din culoarea ta verde și așa de frumoasă.

Iarba nu vru însă. Rugă apoi pe trandafir să-i dea culoarea lui roșie, strălucitoare. Dar nici trandafirul nu voi.

Ceru culoarea albastruie de la viorea, culoarea galbenă de la floarea-soarelui. Nici una nu ascultă rugămintea zăpezii.

Tristă și amărâtă zăpada ajunse în dreptul ghiocelului.

Către el își plânse durerea grăind:

- Nimeni nu vrea să-mi dea culoarea sa.

Ghiocelul, milos, îndușoșat de soarta zăpezii îi zise:

- Dacă-ți place culoarea mea albă, eu o împart bucuros cu tine.

Zăpada primi cu mulțumire darul ghiocelului. De atunci ea poartă veșmântul alb al ghiocelului.

Drept recunoștință îl lasă să scoată căpșorul afară, de cum începe să se arate primăvara.

Primii fulgi de nea

Maria și Ionel se joacă liniștiți „Nu te supăra, vere!”. Bunica le pregătește masa de seară în bucătărie.

Maria întreabă:

- Ionel, tu știi când vine prima zăpadă?

- Ar trebui să apară primii fulgi de nea, Maria! Doar suntem în toiul iernii!

Într-un târziu, bunica îi strigă:

- Dragii mei, poftiți la masă!

Ea le-a pregătit o surpriză: prăjitura lor preferată „Alba-ca-Zăpada”.

După masă, copiii s-au așezat la gura sobei să asculte o poveste spusă de bunică.

Ea le povestește o întâmplare de iarnă cu multe peripeții.

Deodată, Maria fuge voioasă spre fereastră și sare în sus de bucurie:

- Bunico! Ionel! Afară ninge!

Au apărut primii fulgi de nea!

Voioși, copiii se așează la fereastră și cântă un cântec frumos de iarnă:

- Săniuța fuge,

Nimeni n-o ajunge.

Are dor de ducă

Parcă-ar fi nălucă!

Andreea Luisa CĂLINOIU Clasa a III -a A

Vlad MALI
cl VII -a B

Primul fulg

Se prinde de-o sănioară
lute-alunecând dă veste:
Vine iarna de poveste!
Nu ieșiți din case afară?
Fulgul strigă: este iarnă!

Oana RADU
Clasa a-II-a B

Rândunica Ciripica

Rândunica Ciripica
A plecat ea, mititica,
Să caute de mâncare
Și s-o care-n grabă mare

Căci în cuibul de la casă,
Se unde-un piuit.
E puiutul ce la masă,
El așteaptă zgribulit.

Lavinia CONSTANTIN
Clasa a-II-a B

Copilărie

Copilăria-i o speranță,
E dor de viață, este spor,
Trezit în zori de dimineață
E vis, e realitate, e un dor.

Rămâi copilărie, gând ușor!
Mireasma-ți dulce mă îmbie.
Ți-s anii blând și alb covor
Țesut din dragoste și armonie.

Iulia ZAINEA Clasa a VI-a A

Podoabele iernii

Toamna s-a terminat. În nopțile de singurătate, pădurea aflată în goliciunea iernii își poartă tristețea zilelor care au a fi fără de sfârșit.

Să vină iarna!

Eu mi-o imaginez ca pe o regină bună ce pune stăpânire pe tot cuprinsul țării și acoperind pământul cu mantia ei albă face ca totul să pară mai pur, mai fin, mai gingaș.

Mai întâi, încep să coboare din cerul lipsit de soare, stelute mici de zăpadă, apoi mai mari, formând un covor pufos. E seamănă cu fulgii de lebedă plutind alene spre pământ.

Peste tot se așterne o tăcere adâncă și misterioasă! Omățul acoperă casele, pomii și pământul transformând această lume într-un tărâm alb, vrăjit. Totul pare de zahăr. Casele pierdute sub troiene de-abia se văd în depărtare.

Copacii înmărmuriți seamănă cu niște fantasma ce își întind brațele bătrâne spre cer, cerând îndurare. Săniuțele sunt niște buburuze ce zboară și se întorc în același loc, iar copiii niște albinuțe ce umplu valea cu zumzetul lor asurzitor.

Copiii așteaptă venirea lui Moș Crăciun care le aduce daruri și atâtea bucurii în suflete.

Alina DRĂJNEANU Clasa a V-a B

Iuliana DINU
cl VII -B

Poveste de iarnă

Era seara de ajun. Copiii din întreaga lume așteptau nerăbdători venirea lui Moș Crăciun.

Deasupra orașului de la poalele munților, Moș Crăciun trecea cu sania la care erau înhamăți șapte reni. Pentru o clipă liniștea orașului a fost tulburată de țipătul unei păsări în noapte. Rudolf, care era în frunte s-a speriat, mișcând sania. Din sacul plin cu daruri, a căzut un pachet. O veveriță care trecea prin zonă a găsit pachetul. O cunoștea pe fata căreia îi era destinat. Era Bianca, fata abandonată de la orfelinatul Maica Domnului. Veverița s-a hotărât să n-o lase pe Bianca fără cadou, pentru că fusese un copil bun tot anul. De fiecare dată când veverița mergea în parcul din curtea orfelinatului știa c-o să primească ceva de la fată: alune, nuci, ghinde.

Mai era puțin până la miezul nopții și veverița trebuia să se grăbească. Avea de traversat o stradă unde circulau mașinile cu mare viteză, dar gândindu-se că-i va face o bucurie Biancăi, ea și-a învins teama și a ajuns cu bine la destinație.

Dimineața, Bianca s-a bucurat alături de ceilalți copii că Moș Crăciun nu a uitat-o.

Veverița s-a întors mulțumită în pădure pentru că a adus fericirea în sufletul unui copil.

Iulia Diandra CHIPER Clasa a IV-a D

Discuția

Este vineri după-amiază. Neavând ce să facă, TOATĂ LUMEA se apucă să dea telefoane prietenilor săi: CINEVA, ORICINE, NIMENI.

- Alo!
- Bună ziua, NIMENI!
- Ce mai faci, TOATĂ LUMEA?
- Bine, prietenii mei sunt la tine?
- Da. N-ai vrea să vii și tu?
- Sigur. Aș vrea să vorbesc ceva cu ORICINE, care a devenit și vecinul meu.
- Atunci, te aștept! zise NIMENI.

După câțva timp, TOATĂ LUMEA ajunse la casa lui NIMENI. Intră și cum dădu cu ochii de ORICINE, zise:

- Măi, ORICINE! Scuză-mă că îți stric ziua, dar n-o mai lăsa pe găina aceea roșie să intre la mine în curte. Se sperie toți puii de ea.

- Dar nu cred că-i așa de grav, zise CINEVA. Nu-i așa, ORICINE?

- Da, dar o să-i fac pe plac vecinului meu favorit, nu?

- Stați puțin! Și eu am o nedumerire în privință cu CINEVA, zise NIMENI.

- Cu mine? De ce?

- Pentru că întotdeauna găsesc în grădină, pe partea cu tine câte o hârtiuță! Asta cum îmi explici?

- Păi eu... E adevărat că eu arunc hârtiuțe la tine. Iartă-mă te rog!

- Te iert, dar să nu se mai întâmple! zise NIMENI.

- Acum să ne bucurăm că suntem ca o familie, noi patru! zise TOATĂ LUMEA.

După ce au mai vorbit o oră, două, a plecat fiecare la casa lui mulțumit.

Valentina BRATU Clasa a III-a B

Cartea

Cine știe multă carte,
Spune-o veche-nțelepciune,
Fericit e-n viață, parte
Va avea de zile bune.

Ăsta-i visul tău fierbinte
Și va fi să-l împlinești.
Pân-atuncea, ia aminte
Cum pe stradă să pășești!

Căci și strada-i ca o carte!
Numai cine o învață
Merge, singur, mai departe
Și se bucură de viață!

Roxana Andreea RADU
clasa a III-a B

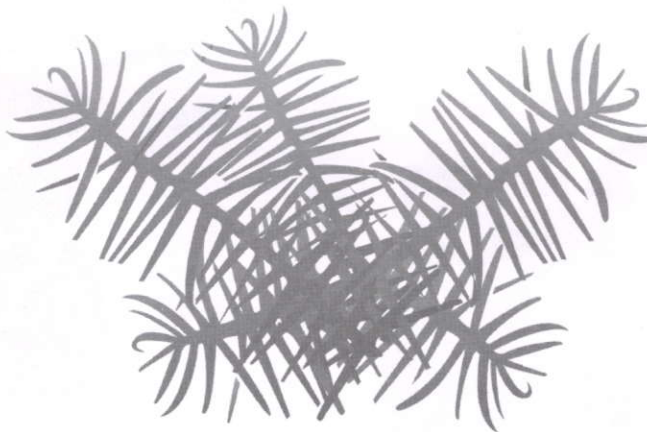
Iarna

Țara noastră a-mbrăcat
Frumoasa rochie argintie
Peste-oraș și peste sat
Iarna a pus stăpânire.

Brazi și pini împodobiți
Cu o mantie-argintie
Nu-s ca alți pomi, dezgoliți
Care au doar o tichie.

Larmă, veselie mare
E pe-ntregul derdeluș
Copii cu nasu-n fulare
Se joacă la săniuș.

Zăbavă Bogdan
clasa a III-a A

Lăsați-mă să fiu copil

Lăsați-mă să fiu copil
Măcar o clipă în fiecare zi.
Să râd, să zbor și să mă joc,
Să cred că soarele e foc
E o floare vie prinsă-n ie,
Iar colbul argintiu de lună
E-un vis răzleț de noapte bună,
E o poveste spusă-n șoapte
Oprite între zi și noapte.
Lăsați-mă să fiu copil,
Să trăiesc visul încolțit
Sub geana mea de infinit.

Ioana-Mirela NECULA
Clasa a IV-a D

E cineva acolo, sus?

De câteva săptămâni am o nouă preocupare: vreau să aflu dacă există viață pe altă planetă. Am citit toate enciclopediile pentru copii și am încercat să-mi fac singură un telescop. Vă întrebați din ce l-am făcut? Vă spun și vouă: din carton și lentile de la ochelarii bunicului.

Într-o seară înstelată, am observat că o steluță strălucea mai puternic decât celelalte. M-am trezit strigând: „Alo! E cineva acolo, sus?”

Steluța a început să strălucească în mii de culori. Am privit apoi prin telescop. Ce credeți că am văzut? Un copilăș făcea semn cu mâna. Poate vreți să știți cum arăta? Avea tot două mâini dar cu degetele lipite între ele, iar pe capul rotund ca o minge avea trei antene ca un fluturaș. Am uitat să vă spun că avea culoarea violet. L-am botezat îndată „Vio”.

Ca orice pământean civilizată l-am salutată:

- Bună seara, Vio! Eu sunt Andreea și sunt elevă în clasa a treia.

El mi-a răspuns silabisit:

- Bu-nă An-dre-ea. Eu sunt Vio de pe Pla-ne-ta Cu-lo-ri-lor. Vreau să știu mai mul-te des-pre ti-ne.

- Eu trăiesc pe Planeta Albastră, o planetă frumoasă și bogată, cu milioane de locuitori: copii, tineri, bătrâni. Țara în care locuiesc se numește România. Deci eu sunt român.

- Am în-țe-les! Și pe pla-ne-ta mea sunt mulți lo-cu-i-tori. A-ici e me-reu va-ră. Flo-ri-le au cu-lo-ri și mi-res-me îm-b-toa-re. A-ici nu es-te ni-cio-da-tă răz-boi a-șa cum es-te la voi. Noi ne a-ju-tăm și ne res-pec-tăm re-ci-proc.

- Mi-ar plăcea ca și pe Terra să fie pace și armonie. Poate într-o vacanță îți voi face o vizită. Acum este ora de culca și mama mă strigă în dormitor. Pe curând, Vio!

- La re-ve-de-re, An-dre-ea! Nu ui-ta pro-mi-si-u-nea fă-cu-tă!

Mă credeți ori nu, în acea seară mi-am făcut un prieten nou, violet ca zorelele ce se înalță până la geamul meu și mă înveselesc dimineața.

Andreea MURĂTURĂ Clasa a III-a B

Andreea TĂTARU
cl aVII -a C

Iarna

A venit iarna geroasă
Eu sunt foarte bucuroasă
Ne jucăm cu bulgări mari
Toți copiii: mici și mari.

Noi, copiii, ne distrăm
Cu sănii iuți zburăm
De-i frig, noi stăm în casă
Iarna e foarte frumoasă.

14

Ana DUMITRU
Clasa a-II-a B

Iarna

Moș Crăciun, în graba mare,
Cu sania pe cărare,
Se grăbește, se grăbește
Cu daruri ne-nvesește.

Dimineața-n grabă mare
Căutăm în cutioare
Și găsim în coșuleț
Fruite dulci și-un ursuleț.

Zenovia RADU
Clasa a-III-a B

Iarna

Pe la casă
Pe la bloc,
Iarna, vine cu cojoc.
Cu căciulă și mănuși,
Și ne bate pe la uși.
Ea aduce pături moi
Pentru copacii cei goi.
Și pictează flori pe geamuri
Pe la prieteni și neamuri.
Anul ăsta n-ai dormit
Prea grăbită ai venit!

Andreea NEGROIU Clasa a V-a A

Ultima zi din viața unei frunze

Era o zi de toamnă mohorâtă cu pale de vânt rece. În depărtata pădure colorată de mâinile de aur ale toamnei se distingeau diferite nuanțe mai deschise, mai închise. În această platformă ce ar putea fura viziunile unui pictor genial se descoperă un covor multicolor, alcătuit din frunze moarte, dar care își încălzesc sufletele stând împreună.

O frunză ruptă, galbenă, se zbate în adierea vântului ce acum a devenit mai blând, știind că i-a sosit sfârșitul. Admiră cu dragoste râul cristalin, copacii puternici și muntele ce se înalță până sus, în mister. O pasăre se așează pe aceeași ramură cu frunza, dându-i un sentiment de instabilitate.

- Cine este aici? Întrebă cu glasul moale frunza.

- Sunt prietenul tău, Rândunel! Nu mă recunoști? Dar, vai, unde este culoarea ta verde ca smaraldul?

- Îmi pare rău Rândunel, dar ghearele reci ale morții mi-au slăbit vederea! Continuă-ți călătoria, uită de mine!

- Nu îmi voi abandona un amic pentru soarele din Tanzania! Îți voi rămâne alături!

- Pleacă! Pleacă! Te rog nu-mi îngreuna suferința!

Rândunel a plecat îndreptându-se spre sudul călduros.

Peste câteva clipe, peisajul mirific a dispărut din ochii frunzei și flacăra vieții ei s-a stins. Acum și ea s-a alăturat celorlalți frați ai săi pe covorul tăcut al pădurii.

Alexandru LINDENBERG Clasa a V-a B

Cristina Dragomir
cl aVII -a B

Iarna

Iarna este ca o minune. Ea își întinde mantia albă acoperind totul în jurul ei cu fulgi ca din poveste.

Stau la geam și privesc un fulg jucăuș cum dansează prin aer.

Se rostogolește ușor și se lipește de fereastră. Ca prin minune însă, el s-a transformat într-o picătură de apă cristalină.

- Să fie lacrimi de bucurie ale naturii pentru sosirea iernii?

Nu am aflat niciodată adevărul. Știu doar că venirea iernii ne umple sufletul de bucurie.

Andreea Luisa CĂLINOIU Clasa a III-a A

Primii fulgi

Afară era frig. Vântul rece mișca ușor crengile goale ale copacilor. Pe cerul cenușiu, norii gri nu au astâmpăr. Deodată prin aer au apărut steluțe mici și albe. Erau primii fulgi de zăpadă. Ei pluteau în zbor, legănându-se până departe în zări.

De la fereastră urmăream jocul cristalelor ce îmbrăcau totul într-o mantie albă.

Până la amiază stratul de zăpadă s-a îngroșat. Împreună cu sora mea am ieșit afară săltând de bucurie. Nu știam ce să facem mai întâi. Eram fermecate de priveliștea frumoasă. Pline de fericire, alergam și strigam:

- A venit iarna! A venit iarna!

Andra-Cristina RADU Clasa a V-a B

Minunea iernii, un fulg de zăpadă

Sunt la marginea pădurii. E minunat aici. Pe deoparte sunt fericită că mai pot să adun câteva plante pentru ierbarul meu, dar lucrul care mă întristează este faptul că nu mai vine iarna.

Pășesc cu teamă în pădurea rece și observ că în fața mea se află două ciupercuțe roșii care vor să trăiască până la venirea zăpezii. Mai merg puțin și observ două floricele: una galbenă și una albastră. Sunt singurele flori din pădure care mai trăiesc. Copacii sunt goi. Merg mai departe și dau peste un brad care îmi spune:

- Ce cauți aici, copile?
 - Mă plimb, dar tu cine ești?
 - Eu sunt brăduțul!
 - Auzi, brăduțule, vrei să vină iarna?
 - Da. Atunci zăpada mă va acoperi și voi fi mai frumos decât acum.
 - Hei, ce-i asta? Ce este pe capul tău? Apleacă-te puțin. O, ce frumos!
 - Ce e, ce e?
 - Este un fulg de zăpadă.
 - Pune-mi-l pe o creangă.
 - Sigur, și să îți minte brăduțule, primul fulg de zăpadă este o minune a iernii.
- După aceea a început să ningă. Ninge cu fulgi mari de zăpadă. Era minunat.

Larisa IONESCU cl aV-a B

Din fanteziile unui școlar... Ieneș

Un băiat, pe nume Dan, se plângea că are mult de scris, că este greu și că este foarte obosit. Atunci, mama lui îi spuse:

- Culcă-te! Nu te vei duce la școală obosit, să nu poți învăța!

Deși era ora opt și jumătate Dan se schimbă în pijamale și își zise rugăciunea.

Peste noapte, Dan visă că i-ar fi dăruit bunicul său un stilou care scria singur, o carte scrisă pe înțelesul lui, că doar era clasa întâi și un robot care să-l îmbrace.

De dimineață, se trezi fericit și începu să caute stiloul fermecat, cartea și robotul. Mama, auzind gălăgie veni la Dan și îi zise:

- Ce faci? Ce cauți? Vrei să mă obosești iar, să-ți așez hârtie cu hârtie?

Dan răscolise toată camera! Săraca lui mamă! Are de făcut curățenie.

- Caut cele dăruite de bunicul!

- Poftim?

- Robotul, cartea și stiloul fermecat.

- A fost un vis!

Peste o lună, Dan a început adevărata învățătură. Atunci o stea a strălucit parcă în viața sa.

"Învățătura e cea mai mare avuție."

"Învață la tinerețe ca să știi la bătrânețe."

Alexandra LASCU Clasa a III -a

Irina COJOCARU cl aVII -a B

Știați că...

Ursul polar este o specie de urs care trăiește în zonele acoperite cu zăpadă, și care se hrănește în special cu foci.

Anca TATU Clasa a-II-a B

Știați că...

... dacă gheața nu ar pluti, s-ar putea să nu mai existe viață pe Pământ? Dacă gheața s-ar forma la fund, oceanul ar îngheța tot, de jos în sus. Oceanul cum îl cunoaștem noi nu ar mai exista.

Virgil TELEA Clasa a V-a B

Ghemul de spini

Cornelia GHEORGHE cl aVIII- C

Era o zi însorită de vară. Eram în vacanță la bunici. Am plecat cu bunicul să aducem iarbă pentru animale. Ajunși la câmp, bunicul a început să cosească. Eu priveam cu uimire câmpul care arăta ca un covor verde presărat cu flori multicolore. Bunicul mi-a cerut să-i duc furca din căruță. Când m-am dat jos din căruță, am văzut în iarbă un ghem de spini care se mișca domol. Neștiind ce este, m-am speriat, am aruncat furca cât colo și țipând, am alergat la căruță. Auzind țipete, bunicul a venit să vadă ce s-a întâmplat.

Când a văzut ghemul de ace, bunicul mi-a spus că este un arici care se face ghem când simte pericolul. Am lăsat ariciul să-și continue drumul, iar noi am umplut căruța cu iarbă și am plecat acasă.

Sorin STÂNCULESCU Clasa a-III-a A

Cartea

La-nvățătură te ajută,
Are mari secrete-n ea.
Cu-nțelepciunea e rudă
Nici o carte nu e rea!

Deși cartea nu vorbește,
Toate tainele din ea
Îți vor folosi, copile,
De-acum toată viața ta!

Zăbavă Bogdan
clasa a III-a A

Animalele

Orice animal pe lume
Are un folos anume.
Lupul doctor e-n pădure,
Ursul iar mănâncă mure,
Veverița, căprioara,
Sunt voioase toată vara.
Așa sunt folositoare
Speciile de animale.

Andreea RADU
Clasa a IV-a C

Iarna

Ce frumoasă-i iarna
Cu copacii goi
Și cu frunza moartă
Și zăpada-n toi!

Copiii cei mici
Se-ntreabă pe stradă
Cum o fi la școală
Pe așa zăpadă?

Laurențiu BLIDARU
Clasa a-II-a B

La hotarul dintre ani!

Ați putea să vă imaginați începutul unui nou an fără zăpadă, brad, artificii, șampanie, voie bună și urări? Eu, nu! Cu siguranță, sărbătoarea Anului Nou e frumoasă pretutindeni în lume, dar cea mai frumoasă mi se pare a fi la noi, la români. Zăpada și frigul îi conferă o puritate, obiceiurile de Anul Nou aduc multă fericire și noroc, generozitatea gazdelor îți încălzește sufletul.

Când eram mică, număram cu nerăbdare săptămânile, zilele apoi orele până la bătaia fermecată a ceasurilor și mă întristam grozav dacă oboseala îmi închidea ochii înainte de miezul nopții.

Acum am crescut și somnul nu mi se mai lipește de gene! O ajut pe mama să împodobescă toată casa, pregătesc cadourile pentru prieteni, cercetez întrebătoare cerul cu speranța unor fulgi de zăpadă, număr orele care mă despart de sărbătoarea Revelionului. Și în mijlocul veseliei generale, iată că timpul pare a se opri pentru câteva secunde în loc.

La mulți ani! La mulți ani! Răsună peste tot în jurul meu, inima îmi bate mai tare și aș vrea atunci să dăruiesc un strop de bucurie tuturor copiilor de pe Pământ!

Anul 2004 înseamnă pentru mine mai multe emoții. Este un hotar pe care trebuie să-l trec cu succes între vârsta copilăriei și a adolescenței. Voi susține un examen important din viața mea și voi deveni licean.

Aceasta presupune mai mult efort și mai multă perseverență.

Rămas bun an 2003, bun venit 2004!

Mihaela PRAVĂȚ

Clasa a VIII-a C

Gând de viitor

Ieri ne-am născut, azi am crescut,
O lume-ntreag-am cunoscut,
O lume-ntreagă ce tindea
Spre infinit, s-ating-o stea.

Noi toți visăm purtați de vânt
O zi mai bună pe pământ,
O zi înmiresmată-n flori
Și-nvăluită în culori.

Aș vrea ca și în viitor
Să fiu un simplu călător,
Să fiu călăuzit de-o stea
Spre casa și ograda mea.

Aș vrea să pot să și zâmbesc
Gândindu-mă la ce a fost,
Aș vrea să pot să și vorbesc
De viața toată cu un rost.

Chiper Iulia Diandra
Clasa a IV-a D

IARNA

Vântul bate și vestește
Că iarna acum sosește.
Se aștern în calea ei
Zăpadă și mult polei.

Vine, mândră, o crăiasă.
La ferestre țese-o plasă
De mărgele și de flori
Și de fluturi zburători...
Dar sunt reci
Și-ți dau fiori.

Andreea STOICESCU
Clasa a-III-a B

În fața pomului de iarnă

Se-ntreabă, mirat Matei:
„Pentru ce mi-o fi dat trei
Când am spus la naturale,
Că și-n brad cresc portocale?”

Diana DRĂJNEANU
Clasa a-III-a A

Iarna

Hai, copii, la săniuș,
Derdelușul ne așteaptă,
Baba-iarna a sosit
Și cu toții am pornit.

Mergem mulți, cu mic, cu mare,
Neaua grea ne bate-n față,
Săniuța e ușoară
Zboară iute pe zăpadă.

Raluca Mihaela DINU
Clasa a-II-a B

Iarna

După toamna cea ploioasă
Vine iarna friguroasă
Cu ninsori și jucării
Numai pentru voi, copii.

Moșul bun ce-n prag așterne
Tot felul de jucării
Pentru îngeri mititei
Să se bucure și ei.

Miruna ȘELARU
Clasa a V-a B

Ghicitori

Am cămăși nenumărate
Le port toate îmbrăcate.
(varza)

Cristian DAMACHE
Clasa a V-a A

Are zeci de ace groase
Dar nu țese, nici nu coase
(ariciul)

Sub mustața-i albă cerul
a-nceput să sufle gerul.
(ninsoarea)

Adina VOINESCU
Clasa a-III-a A

Moale, albă și pufoasă
Pentru câmp e haină groasă.
(zăpada)

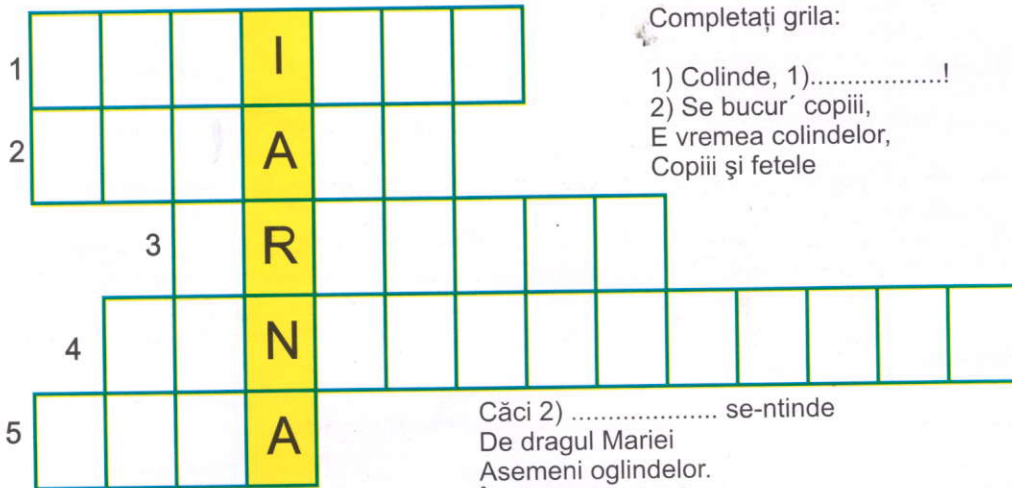
Am un copac cu patru crengi:
Una înverzește,
Una rodește,
Una veștejește
Și una usucă.
(anotimpurile)

Denisa Florentina ARON
Clasa a V-a B

Ghici ghicitoarea mea!

Ține-alune în lăbuțe,
Sare iute prin crenguțe
Roșcată are blănița
Cine este?
(veverița)

Gabriela ZÎRNĂ
Clasa a-III-a A

Completați grila:

- 1) Colinde, 1).....!
 2) Se bucur' copiii,
 E vremea colindelor,
 Copiii și fetele

- Căci 2) se-ntinde
 De dragul Mariei
 Asemeni oglinzilor.
 Își piaptână pletele,
 Și 3) brazii
 De dragul Mariei
 Mișcând rămurelele,
 Și-a 4).....,
 Căci noaptea de azi-i
 Lucește pe ceruri
 Când scânteie stelele.
 O 5).....călătorului.

Cristina TURCU
 Clasa a VI-a B

Ninge
 de Otilia Cazimir

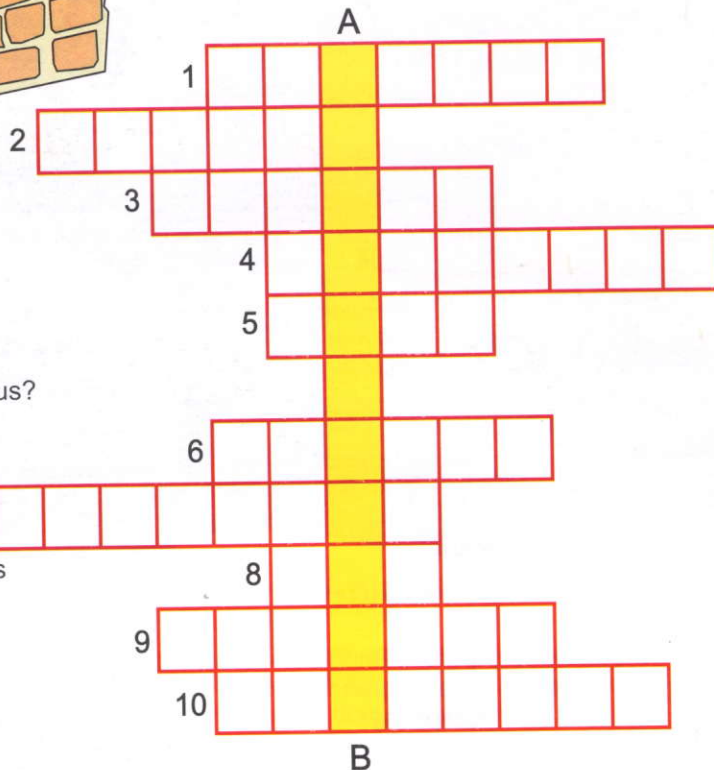
În care anotimp ninge?

- I. Ssst...(1) gerului,
 Cu (2) înghețată,
 Bate-n (3) cerului
 Și (4) supărată:

- II. - Unde-s stelele de sus?
 - (5), nu-s!
 (6) rău le-a scuturat
 Și le - (7) peste sat

- III. Uite (8): s-a desprins
 Dintr-o (9) de nor
 Și coboară (10)...
 - Oare-a nins?

Diana AMBRUȘ
 Clasa a V-a B

Număr realizat de: Maria GHERNA, Ana -Maria DUCUȚĂ, Ioana ȘERBAN, Andra RADU, Eliza COSTEA, Diana AMBRUȘ, Bogdan ZĂBAVĂ, Andreea STOICESCU, Profesori coordonatori: Emilia DOBRE, Nicoleta MOLDOVEANU, Diana PETRANICI, Coperta 1: Cristina PĂUN, coperta 2: Raluca DUDU, coperta 3: Adriana VĂCĂRELU, coperta 4: Larisa BULIBAȘA

Mulțumim domnului director Valentin CILIBEANU, doamnei director adjunct Vasilica CĂLU-GĂRU, precum și tuturor colaboratorilor pentru sprijinul acordat.

Ghicitori

Albă ca și creta
 Moale ca lâna
 Ușoară ca pana
 Piere ca spuma.
 (zăpada)

Când nu e zăpadă
 Doarme în ogradă;
 Dar când ninge-afară,
 Cu copiii zboară.
 (sania)

Adina IONIȚĂ cl a V -a B

Luminițe colorate
 Stau în brad agățate.

Colorate sfere
 Cât niște mere
 Stau în pomul de Crăciun
 În seara de ajun.

Sorin STÂNCULESCU
 Clasa a III-a A

De la mare pân' la munte
 Picură stele mărunte.

Pe fereastră prinde flori
 Și-n obraji lasă bujori.

Alexandra ZAMFIRA
 Clasa a V-a D

A venit baba din munți,
 Peste râuri făcând punți.
 Și a prins, spunând o poveste,
 Flori de gheață pe ferestre.

Albă plapumă și moale
 S-a întins pe deal la vale.
 Iar când vine primăvara
 Se topește plăpumioara.

Alexandra MIHAI
 Clasa a IV-a C

Curiozități

Animalele se ajută și pentru
 construirea în comun a unor
 obiective. Mai ales elefanții
 africani se strâng în turme
 pentru a ridica împreună
 diguri sau bazine artificiale
 pentru captarea apei, unde
 merg apoi să se adape sau
 să se scalde.

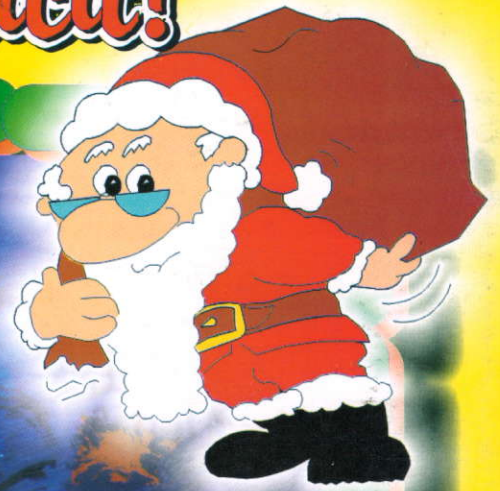
Cristian DAMACHE
 Clasa a V-a A

Tiparul executat de tipografia Elecom Slobozia tel: 0243 - 231.522

Tehnoredactare ing. Virgil MĂIEREAN

Crăciun Fericit!

La mulți ani ! 2004